

στο μικροσκόπιο...

Αποκαλυπτικό ιδιόγραφο ντοκουμέντο τού Π. Κανελλόπουλου

Ενα αποκαλυπτικό, ανέκδοτο, ιδιόγραφο ντοκουμέντο του παλιού πρωθυπουργού, αρχηγού της ΕΡΕ και πνευματικού ανθρώπου, Παναγιώτη Κανελλόπουλου, παρουσιάζεται στην καινούργια έκδοση του βιβλίου «Οι Προστάτες - η αληθινή ιστορία της Αντίστασης» (εκδόσεις «Ιωλκός») του Φ. Οικονομίδη που εμφανίστηκε αυτές τις μέρες στα βιβλιοπωλεία.

Ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος πρότεινε τη «συγκρότηση ενιαίου λαοκρατικού μετώπου» με το αριστερό ΕΑΜ, για τη συνέχιση του αγώνα εναντίον των ξένων κατακτητών, κατά την περίοδο της Κατοχής.

Ο παλιός πολιτικός αρχηγός της Δεξιάς και πρωθυπουργός της χώρας, όταν εκδηλώθηκε το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967 που τον ανέτρεψε, επέδειχνε ιδιαίτερο ζήλο κατά την περίοδο της Κατοχής για τη δημοκρατική ενότητα και τη μη επαναφορά της μοναρχίας στην Ελλάδα πριν τη διεξαγωγή ενός ελεύθερου και δημοκρατικού δημοψηφίσματος.

Αργότερα βρέθηκε αντίπαλος των θέσεων του ΕΑΜ ηγούμενος της δεξιάς παράταξης. Μετά την πτώση της δικτατορίας αρνήθηκε την πρόταση του Καραμανλή να γίνει Πρόεδρος της Δημοκρατίας, εξέφρασε με συνέπεια τους νέους προσανατολισμούς της Δεξιάς μετά τη μεταπολίτευση, επιδιώκοντας να παίζει -όπως έλεγε στο γράφοντα- έναν «ενωτικό ρόλο».

Τότε λοιπόν, τον Αύγουστο του 1943, ο Κανελλόπουλος επέδωσε στο Κάιρο της Αιγύπτου στους απεσταλμένους της Αριστεράς την ακόλουθη ιδιόχειρη επιστολή για να δοθεί στους πολιτικούς του φίλους στο εσωτερικό της κατεχόμενης Ελλάδας:

«Πιστεύω ότι είναι απαραίτητη η συγκρότηση ενιαίου λαοκρατικού Μετώπου. Το πρώτο βήμα έγινε ήδη εδώ. Όλοι οι δημοκρατικοί -οργανώσεις και κόμματα- έκαναν κοινό διάβημα ζητώντας να μη γυρίσει ο Βασιλεύς πριν αποφανθή ο λαός πάνω στο Πολιτειακό.

Θεωρώ επιθυμητό να διαπραγματευθήτε πρακτικά και ανοιχτόκαρδα τη συνεργασία του Εθνικού Ενωτικού Κόμματος με την ΕΑΜ. Και την είσοδό μας στην ΕΑΜ. Νομίζω ότι το πρόβλημα είναι μόνο τεχνικό και θα 'μαι ευτυχής αν ακούσω ότι το λύσατε.

Η σκέψη μου είναι αδιάκοπα μαζί μ' όλους σας. Συνεχίστε τον αγώνα. Πλησιάζει η ώρα που θ' ανταμώσουμε...

Παναγιώτης Κανελλόπουλος
Κάιρο 20.8.1943»

Επιδειξίες του πολέμου

Του ΝΙΚΟΛΑ ΒΟΥΛΕΛΗ

Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας, που σπέρνουν αδιακρίτως τον όλεθρο σε ενόπλους και αμάχους, αποκαλύπτουν ότι η ισραηλινή ηγεσία όχι μόνο δεν επιθυμεί τη διευθέτηση του Παλαιστινιακού, αλλά απειλεί να ανατρέψει τις ισορροπίες στην ευρύτερη περιοχή, με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Παρά τα συντριπτικά πλήγματα στις υποδομές της Χαμάς, οι ρουκέτες συνεχίζουν να πλήττουν το Ισραήλ και η ηγεσία των ισλαμιστών όχι μόνο δεν συνθηκολογεί, αλλά εγκალεί Παλαιστινιακή Αρχή και αραβικά κράτη για αδιαφορία μπροστά στην τραγωδία του παλαιστινιακού λαού.

Ποιος κερδίζει, λοιπόν, και ποιος χάνει από τη νέα αιματοχυσία; Κερδίζουν το Ιράν και ο ηγέτης της Χεζμπολάχ, ο οποίος υποκινεί εξεγέρσεις στις αραβικές χώρες, θέλοντας να εξαγάγει την «ισλαμική επανάσταση», ενώ δεν κάνει τίποτε διαφορετικό για τη Γάζα από τους άραβες ηγέτες. Χάνουν όλες οι αραβικές χώρες, κυρίως Αίγυπτος και Ιορδανία, που έχουν συνάψει ειρήνη με το Ισραήλ, ενώ χαμένος είναι και ο Μπαράκ Ομπάμα, που υποχρεώνεται να συμβιβαστεί με τα τετελεσμένα του Ισραήλ.

Η ισραηλινή ηγεσία επαναλαμβάνει τα τραγικά λάθη του παρελθόντος, πιστεύοντας ότι με τα όπλα θα λύσει ένα πολιτικό ζήτημα: την αποχώρηση του Ισραήλ από τα παλαιστινιακά εδάφη και τη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους.

Η επίσημη δικαιολογία είναι το δικαίωμα άμυνας του Ισραήλ στις ρουκέτες της Χαμάς. Είναι απολύτως νόμιμο ένα τέτοιο δικαίωμα, αλλά δεν υπάρχει κανένα δικαίωμα άμυνας όταν κατέχεις παρανόμως εδάφη. Αντίθετα, είναι νόμιμο το δικαίωμα αντίστασης όταν διεκ-

δικεί το αναφαίρετο δικαίωμα της αυτοδιάθεσης!

Η ισραηλινή ηγεσία, όμως, θέλει και την ασφάλεια των πολιτών της, και να κατέχει αιωνίως τα παλαιστινιακά εδάφη. Ταυτοχρόνως, βομβαρδίζοντας τη Γάζα πιστεύει ότι οι Παλαιστίνιοι θα στραφούν εναντίον της Χαμάς. Οι ισραηλινοί ηγέτες, με ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν διδάχθηκαν ότι με την ωμή στρατιωτική βία δεν προωθείται ο διάλογος, ούτε βεβαίως ευνοούνται οι «μετριοπαθείς» Παλαιστίνιοι.

Αλλά και η ηγεσία της Χαμάς δεν διαθέτει πολιτική με στρατηγικό βάθος. Επρεπε να έχει καταλάβει ότι, μετά μία δεκαετία και 10.000 ρουκέτες που ρίχτηκαν στο Ισραήλ, όχι μόνο δεν έφερε πιο κοντά την ανεξαρτησία της Παλαιστίνης, αλλά και βάθυνε περισσότερο το ρήγμα στον παλαιστινιακό λαό, που για την ανεξαρτησία του χρειάζεται απολύτως την εθνική ενότητα.

Η Χαμάς νόμιζε ότι, τερματίζοντας την άτυπη εκχειρίδα, είτε θα υποχωρούσαν οι Ισραηλινοί, οπότε θα θριαμβολογούσε, είτε θα επαναλάμβαναν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις τους, οπότε θα επιβεβαιωνόταν η θέση της για τον βάρο κατακτητή...

Τώρα τα γεράκια στο Ισραήλ εί-

ναι ικανοποιημένα γιατί έδωσαν ένα «καλό μάθημα» στη Χαμάς. Το ίδιο όμως δεν έγινε πριν από δύο χρόνια στον Λίβανο; Μήπως έπαψε να υπάρχει η Χεζμπολάχ, που διπλασίασε τους πυραύλους της; Ή μήπως νομίζουν ότι θα πάψει να υπάρχει η Χαμάς;

Η Τζίπι Λίβνι και ο Εχούντ Μπαράκ ελπίζουν ότι θα εξασφαλίσουν την εκλογική νίκη τους καταστρέφοντας τη Γάζα, αλλά οι ισραηλινοί πολίτες πρέπει να γνωρίζουν ότι με τους Παλαιστίνιους θα μοιραστούν για τους επόμενους αιώνες την ίδια γη, την ιστορική Παλαιστίνη.

Κάποτε, συνεπώς, πρέπει να απαλλαγούν από τους πολιτικούς τους που υπονομεύουν την ύπαρξη του Ισραήλ, χρησιμοποιώντας την υπεροπλία του για να διαιωνίζουν την παραμονή τους στην εξουσία και να αξιοποιούν τη μυθώδη βοήθεια των ΗΠΑ.

Ίσως αυτή η διαρκής αμερικανική οικονομικο-στρατιωτική στήριξη «κατέστρεψε» τις πολιτικές ηγεσίες του Ισραήλ. Η χώρα αυτή πέτυχε θαύματα σε τόσους τομείς, νίκησε σε τόσους πολέμους, αλλά πολιτικά διαθέτει ανώριμους έως ανεύθυνους πολιτικούς ηγέτες, ανίκανους να διακρίνουν τα μακροπρόθεσμα συμφέροντά της.

Αντί, λοιπόν, να επιδιώξουν την ειρήνη, νομίζουν ότι θα κατατροπώνουν πάντα ως «εκπρόσωποι της προόδου και του διαφωτισμού», όπως λέει ο ισραηλινός ιστορικός Τομ Σεγκέβ, όλους τους άλλους, θεωρώντας τους σχεδόν πάντα τρομοκράτες.

Όμως, η «τρομοκρατία» του Αραφάτ, με τον οποίο αρνήθηκαν να κάνουν ειρήνη, μοιάζει με ιεραποστολικό έργο μπροστά στη δράση της Χαμάς, με την οποία αρνούνται επίσης να συνδιαλλαγούν σήμερα.

Μήπως, όμως, δημιουργούν έτσι τις προϋποθέσεις που θα τους αναγκάσουν σε λίγα χρόνια να αντιμετωπίσουν πολύ χειρότερους εκπροσώπους των Παλαιστίνιων ή των άλλων αράβων γειτόνων τους;

